

Arrest

nr. 305 884 van 30 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 februari 2024.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 mei 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift onder meer aan dat zij bij een eventuele terugkeer naar Italië, waar haar internationale bescherming werd toegekend, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in die zin van artikel 3 van het EVRM. In dit verband heeft de Raad met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, aan beide partijen gevraagd om ten laatste tegen een welbepaalde dag actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Italië. Aan dit verzoek van de Raad werd door de partijen geen gevolg gegeven. De verwerende partij liet derhalve thans na om recente landeninformatie bij te brengen.

In het licht van de voorgaande verwijst de Raad naar de recente arresten van het Hof van Justitie over de draagwijdte van de samenwerkingsplicht waartoe de autoriteiten van de EU-lidstaten op basis van artikel 4 van de richtlijn 2011/95 verplicht zijn (HvJ 22 februari 2022, C-483/20, xxx/ CGVS, pt. 29-31 en HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, pt. 54-55). In beide zaken heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de autoriteiten van een EU-lidstaat verplicht zijn om in het kader van hun samenwerkingsplicht op het tijdstip dat de bestreden beslissing wordt genomen rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst, dan wel in het land waar aan de verzoekende partij internationale bescherming werd verleend.

De autoriteiten van een EU-lidstaat zijn derhalve verplicht om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens een evaluatie te maken van het risico dat de verzoekende partij loopt in de lidstaat die haar internationale bescherming heeft verleend om aan een onmenselijke en vernederende behandeling te worden onderworpen vanwege tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken.

Van verzoekende partij kan worden geëist dat zij op basis van haar eigen verklaringen en van de bewijsstukken waarover zij beschikt haar eigen persoonlijke situatie voldoende aantoont. Er wordt van haar echter niet verwacht objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie te verstrekken die het mogelijk maakt om het bestaan van tekortkomingen in de lidstaat die haar internationale beschermingsstatus heeft verleend of de ernst van het risico dat zij loopt bij terugkeer naar deze lidstaat aan te tonen. Deze verplichting komt aldus toe aan de bevoegde autoriteiten van de EU-lidstaten (zie in deze zin nog de conclusies van de advocaat-generaal Jean Richard van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 in de zaak C-392-22 X/ Staatsecretaris van Justitie en Veiligheid).

Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij zich niet onttrekken aan haar verplichting om objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in deze lidstaat om het risico om bij terugkeer naar deze EU-lidstaat te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te beoordelen. Aldus had de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uit eigen beweging het door de verzoekende partij ingeroepen risico in het licht van objectieve landeninformatie moeten onderzoeken.

In casu heeft de verwerende partij nagelaten om voor het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de objectieve landeninformatie, noch heeft zij actuele landeninformatie voorgelegd naar aanleiding van de vraag van de Raad met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 maart 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1518 legt de eed af en tolkt Pashtou

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VwP verwijst naar de recent door haar neergelegde landeninformatie die bevestigt dat een persoon die internationale bescherming zoekt in Bulgarije geen risico loopt op een schending van art. 3 EVRM, en verwijst hierbij ook naar VzP haar verklaringen tijdens haar gehoor waaruit geen risico blijkt.

VzP vraagt VwP niet te volgen: de aangevoerde informatie is gedateerd want deze beschrijft enkel de situatie tot eind '22. Intussen zijn 15 maanden verstreken en het ontbreken van recente informatie bevestigt haar vraag tot vernietigen. Haar vrouw en kinderen leven hier, zij is hier nodig want een van de kinderen is autistisch en wordt thuis opgevangen. Ook met deze elementen heeft het CGVS geen rekening mee gehouden."

4. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking van 1 februari 2024.

4.1. Thans ligt wel landeninformatie voor, met betrekking tot de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Italië zoals verzoeker, door de verwerende partij bijgebracht per aanvullende nota van 11 maart 2024. Het betreft het AIDA Country Report: Italy, update 2022.

In haar aanvullende nota voegt de verwerende partij hieraan/naast die info als opmerking toe:

"Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië, is verwerende partij van oordeel dat algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Italië waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie. Verwerende partij verwijst hiertoe naar het geheel van de overwegingen in de genomen beslissing, waarin wordt volhard."

4.2. Uit voormelde informatie waarover de Raad heden beschikt, blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land sowieso, zonder meer een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Uit de informatie blijkt niet, noch wordt andere informatie aangebracht op grond waarvan zou kunnen worden geconcludeerd dat de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Italië, zoals *in casu* verzoeker, zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch, buiten hun eigen wil en persoonlijke keuzes om, geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Italiaanse autoriteiten onverschillig (zouden) staan, en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker stelt ter zitting de informatie door het CGVS bijgebracht in vraag, zoals wat de actualiteit ervan betreft, doch hij brengt zelf geen recente, laat staan recentere informatie bij. Ofschoon de Raad eerder met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen heeft gevraagd actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Italië, heeft enkel de verwerende partij hieraan gevolg gegeven. Verzoeker had aldus de mogelijkheid hiertoe, doch hij heeft dit nagelaten en brengt (hoe) dan ook geen concrete elementen/informatie bij die aantonen dat voornoemde informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn. Hij brengt geen recente(re) informatie bij die aantoont dat de informatie door de verwerende partij aangebracht niet meer actueel of correct zou zijn en dat er zich heden wat betreft de algemene situatie voor statushouders in Italië een andere conclusie opdringt.

4.3. Het is dus, gelet op het voorgaande, noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië op goede grond aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u geen concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart ondubbelzinnig dat u in Italië geen vervolging of ernstige schade vreest, en dat de enige reden dat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend is dat u bij uw vrouw en kinderen in België wilt blijven (CGVS, p.4). U hebt reeds een procedure voor gezinshereniging opgestart, maar kreeg een negatief antwoord, en wist niet wat u vervolgens moest doen (CGVS, p.5,6). Het al dan niet uitreiken van een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging is evenwel geen bevoegdheid van het CGVS, en op zich vreemd aan de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is evenmin bevoegd om na een negatieve beslissing van DVZ een beroep daartegen te behandelen. U dient zich daarvoor te wenden naar de geijkte procedures bij de bevoegde instanties, in dit geval DVZ en de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Volledigheidshalve stipt het CGVS ook nog aan dat er tussen de rechten op bijvoorbeeld gezinshereniging die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Geen daarvan houdt rechtstreeks verband met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In de mate dat zij uw identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling ondersteunen, merkt het CGVS op dat deze niet worden betwist.” (eigen onderlijning)

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en ter zitting geen concrete elementen bij die hierover anders doen oordelen. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoeker al jaren niet meer over een adres in Italië beschikt en dat niemand bereid zal zijn om zijn woning aan iemand te verhuren die geen verblijfskaart en geen werk heeft, en waar wordt gesteld dat de verlenging van verblijfskaarten super ingewikkeld is, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij als statushouder in Italië bij terugkeer niet in de mogelijkheid zal zijn om zijn verblijfskaart, bij het verstrijken ervan, te verlengen of vernieuwen en dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeids- en woningmarkt in Italië. Het komt verzoeker toe dit in zijn persoonlijke, individuele situatie met concrete en dienstige elementen aan te tonen, waar hij echter in gebreke blijft. Met betrekking tot het argument in het verzoekschrift dat hij zich als vreemdeling niet veilig voelt in Italië, wijst de Raad erop dat verzoeker eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde in Italië geen vervolging of ernstige schade te vrezen en dat de enige reden waarom hij hier in België een verzoek om internationale bescherming indient is om hier bij zijn vrouw en kinderen te (willen) blijven. Wat dat laatste betreft, en verzoekers opmerking dienaangaande ter zitting dat zijn vrouw en kinderen hier in België leven en hij hier nodig is daar een van hun kinderen autistisch is en thuis wordt opgevangen, wijst de Raad erop dat dit louter betrekking heeft op de situatie van verzoekers gezin in België, doch niet op verzoekers situatie in Italië als statushouder. Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat zijn situatie in Italië er een was van of dat bij terugkeer naar Italië voor hem een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt (in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie).

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij niet kan terugkeren naar Italië, dat hij bij een terugkeer naar Italië er niet in zal slagen om zijn verblijfsvergunning te (laten) verlengen en dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië, en dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor hij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

5. Om voormelde redenen wijzigt de Raad zijn standpunt van de beschikking. Thans ligt wel voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie voor om over verzoekers verzoek om internationale bescherming te (kunnen) oordelen.

Gelet op het geheel van de gegevens in het dossier, en de opmerkingen ter zitting in acht genomen, brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS